

**R.P. Leonardii Lessii E Societate Iesu Theologi. In D.
Thomam De Beatitudine. De Actibus Hvmanis. De
Incarnatione Verbi. De Sacramentis Et Censvris.
Prælectiones Theologicæ Posthvmæ**

Lessius, Leonardus

Lovanii, 1645

Dvb. 2. Vtru[m] animæ sint certæ de sua salute.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72898](https://nbn-resolving.de/urn:nbn:de:hbz:466:1-72898)

27
Quatuor
obiectio-
nes.

Dices Primo: Anima in Purgatorio non vident Deum, nec amant necessario: ergo possunt peccare. Patet consequentia, quia haec est ratio, cur Beati non possint peccare.

Secundò, Istae animæ fugiunt poenas, quas tam Deus vult illas pati: ergo peccant.

Tertiò, Adhuc sunt in via, cum nondum comprehendenterint: ergo possunt mereri & demereri.

Quartò, D. Augustinus dubitat, an adhuc afficiantur rebus terrenis inordinate. Vide illum libro 21. de Ciuit. cap. 26.

Solunur. Respondeo ad Primum: Etsi illæ animæ non videant Deum, nec etiam ament necessario quod ad exercitium actus, ac proinde nec ab intrinseco sint impeccables, sicut Beati; ab intrinseco tamen habent, quod peccare nequeant, nempe à diuinâ protectione: *In fororum enim anime in manu Dei sunt, & non tangit eos tormentum mortis.* Sap. 3. quod fit, ut nullos etiam motus prauos sentiant.

Ad Secundum: Abhorrent à pœnis quatenus sunt contraria naturæ, sicut & Dominus abhorruit; quæ fuga non est peccatum, sed naturalis & innoxius motus. Amant tamen quodam modo suas poenas, quatenus à diuinâ iustitia infliguntur; quia amant diuinam iustitiam, siveque refugiant ad patientem id, quod Deus vult eas pati.

Ad Tertium: Non sunt amplius in via, si statim merendi spectes; sed sunt in termino, etsi nondum præmium acceperint: sicut transacto tempore certaminis non potest aliquid cursu, vel luctu obtineri, quamvis præmia nondum sint distributa.

Ad Quartum: Certum est, in illis nullos amplius esse inordinatos affectus & motus erga res humanas: nam clare vident illarum rerum vanitatem & noxam. Quod probatur, quia aliqui essent in illis veræ tentationes & incitamenta peccandi, quæ D. Augustinus negat in illis esse post hanc vitam: patet c. 14. de Prædestinatione Sanctorum. Possunt tamen secum deferre aliquas prænas affectiones habituales, sed illæ mox per contrarios motus corriguntur, vt alibi dictum.

DVBIVM II.

Virum anime iste sint certa de sua salute?

28
Quidam
negant.

Lutherus artic. 38. vult quasdam saltem esse incertas. Idem etiæ tenerunt quidam Catholici, eò quod existimarent, omne peccatum ex natura sua esse mortiferum, & mereri mortem æternam, solumque esse veniale ex misericordia Dei.

Verior sententia affirmatur.
Sed omnino tenendum est, esse certas de salute sua. Probatur Primo: Quia contraria sententia est damnata, primum quidam à Leone X. in Lutherro, deinde à Pio V. & Gregorio XIII.

Secundò: Quia Concilium Florentinum definit, eas animas quæ habent culpam letalem, statim damnari: atqui illæ animæ quæ sunt in Purgatorio, vident se non esse damnatas: ergo agnoscunt se non habere culpam letalem: præterea certè norunt ex fide, cum qui non habet culpam letalem vel originalem, post hanc vitam non posse damnari: ergo certæ sunt, quod non possunt damnari. Quod autem videant se non esse damnatas, Probatur: quia vident se non blasphemare Deum, quod est dammatorum, sed amare & laudare illum, ac patienter ferre supplicia.

Tertiò: Quia in Canone Ecclesia dicit, eas dormire in somno pacis, & quiescere in Christo, ubi per somnum & quietem significatur illa securitas & solatium, quod habent ex certitudine sua salutis. Quod si essent incertæ, essent inquietissimæ, summeque anxiæ.

Quartò: Quia sciunt qualia sint opera quæ fecerunt, bona an mala, venialia an mortifera: ergo sciunt se non posse damnari. Antecedens patet Ecclesiastici 11. vers. 29. *In fine hominis denudatio operum ipsius;* id est, cuius in fine denudantur opera sua; quod etiam est necessarium, ut intelligent, quā iusta sit retributio. Denique, quia certum est, eas statim post mortem iudicari.

Dices: Si animæ illæ sint certæ de sua salute, cur orat Ecclesia, vt Deus liberet eas de pœnis inferni, de profundo lacu, & ne absorbeat eas tartarus, nec cadant in obscurum?

Respondeo: Ecclesia solùm intendit his verbis orare, vt à pœnis Purgatorij liberentur. Utitur autem tali modo loquendi, quasi animæ illæ essent in periculo damnationis; tum ad excitandum maiorem affectum in fidelibus ad orandum pro illis; tum etiam, quia representat diem obitus. Sicuti in Adventu Ecclesia sic orat, ac si Christus iam deberet nasci, *Rorate cali defuper, & nubes pluat in Ihesum.* Quod etiam facit in alijs Festis: representat enim illa mysteria, vt præsentia vel instantia, ad affectum excitandum. Tamen non intendit aliud, quām vt fructus nativitatis, passionis, & aliorum mysteriorum nobis applicetur. Pari modo hic non intendit aliud, quām vt animæ liberentur à pœnis, eo modo, quo liberari possunt; nempe ut non detineantur, vel certè ut mitiū cum illis agatur.

DVBIVM III.

Quando, & quomodo anima indicentur?

Respondeo & Dico Primo: Indicantur in primo instanti, quo sunt separatæ à corpore, vel certè post primum instanti mortis, si tale instantis detur.

Probatur Primo: Quia nulla est ratio, cur hoc iudicium differatur. Neque enim credibile est, animas in celum ante Christi conspectum deduci, vt ibi indicentur (aliqui enim postea debent redire ē celo ad supplicia.) Præterea, hoc iudicium fit in instanti: nam nihil est aliud, quā locutio quadam spiritalis, quā Deus, vel Christus ipse vt homo, manifestat animæ spiritualiter suam sententiam; quæ manifestatio fit per spiritalē locutionem, quam nulla locorum intercapitulo potest impedi.

Probatur Secundò: Ecclesiastici 11. vers. 28. *Facile est coram Deo in die obitus retribuere vnicuique vias suas.* Hic significatur, in ipso momento obitus (id enim significat, *in die obitus,*) animas iudicari, ijsque præmia vel supplicia à Deo iudica decerni. Illud enim, *Facile,* non significat, Deum facile posse, si velit, sed absolute tribuere: si enim non tribueret de facto, non rectè Sapiens hoc argumento hortaretur homines ad beneficendum.

Dices: Interdum animæ videntur iudicari ante mortem. Colligitur ex Gregorio Dialog. lib. 4.

Ddddij cap. 382

29
Indicantur
in primo
instanti que
separatæ
sunt à cor-
pore.